

gabriela
și constantin abaluță

**dialog înflorind
la minimă depărtare**

cuvânt-înainte și antologie poetică

de constantin abăluță

EDITURA CARTEX

CUPRINS

CUVÂNT-ÎNAINTE / 5

DIALOG ÎNFLORIND LA MINIMĂ DEPĂRTARE / 9

Preambul / 9

INIMĂ TSUNAMI UCIGAȘ

(Antologie poetică în memoria Gabrielei) / 227

Sonete inedite / 229

[picură bacovia litere taciturne în seara asta] / 231

[să cunoști liniștea singurătatea liniei drepte] / 232

[o regăsesc pe gabi într-un mod ciudat] / 233

[scriu rapid gândindu-mă la tine] / 234

[n-am potrivit ceasul dar el sună] / 235

[după ce a dispărut gabi] / 236

[a realiza că sunt singur] / 237

[după dispariția lui gabi] / 238

[colțul de voal portocaliu] / 239

[după dispariția lui gabi] / 240

[ce lungă îmi pare acum strada mea] / 241

[pantofii tăi nu-și vor mai lăsa urmele pe zăpadă] / 242

[e rece e vânt și bacovia ne salută] / 243

Texte poetice editate / 245

IOV ÎN FUNICULAR / 247

VIATA MEA / 248

FULGER GLOBULAR / 256

LIGHEANUL CU RUFEE / 259

IMPROVIZAȚIE / 261

CĂMAȘĂ ÎN DUNGI / 263

O MINUNE / 265

LARGO / 266

MAREA DUPĂ CE NU VOI MAI FI / 267

SCAUNUL VERDE / 268

CENUȘIUL UNEI ZILE ALBE / 270

POEM PENTRU CEI CE NU-S DE FAȚĂ / 271

PATUL INVALID / 272

ULTIMII MUCENICI AI LUI DRAGALILI / 273

ADEVĂRUL CLIPEI TRĂITE / 277

OCEANUL CUBIC / 279

CE TEVATURĂ / 280

NOBLEȚEA FIECĂREI ZILE / 281

LUCRURILE OAMENILOR / 283

PRIETENIE / 284

PLECAREA LA MARE / 286

Descoperite recent în arhiva Gabrielei / 287

CÂT COSTĂ SINGURĂTATEA / 289

GREU E SĂ FII OM / 290

[pentru BABIELA] / 291

[Babiela are de la Dinu] /..292

Mărti, 18 februarie 2020, la 09:24, Gabriela:

rise and shine my love!

18 februarie 2020, la 9:29, Constantin:

Răsare și sclipeste numai dimineața? (Așa ai scris tu: dimineața!)

Joi, 3 decembrie 2020, la 07:29, Gabriela:

Am bântuit puțin prin apartament și când am revenit în camera mea ca să închid fereastra, surpriză: m-a întâmpinat un puternic miros de brad! Și mi-am amintit că peste trei săptămâni va fi Crăciunul. Timpul își urmează orânduiala lui chiar dacă Aurelia s-a stins, chiar dacă atâția alți oameni au pierit, chiar dacă stăm ascunși prin case de teamă, chiar dacă ne-am îndepărtat unii de alții într-atât încât, când aflăm de îmbolnăvirea cuiva cunoscut, ne simțim ușurați că nu noi suntem cei atinși de boală. Dezumanizare!? Poate...

3 decembrie 2020, la 09:37, Constantin:

Cer albastru –
oamenii mor
miroase a brad peste tot

Vineri, 4 decembrie 2020, la 06:07, Gabriela:

Nu știu ce ai visat, dar pentru prima dată, cred, ți-ai strigat ambii părinți „mămico, tăticule!“ și-ți mărturisesc că te-am invidiat puțin că te-ai putut întoarce în copilărie și să-i vezi. Eu nu-i visez mai deloc și niciodată împreună, deși nu trece o zi fără să mă gândesc la ei și să-mi fie dor de ei, de toți trei.

4 decembrie 2020, la 10:23, Constantin:

N-ai de ce să mă invidiezi. Era un film mai mult fantastic și de neînțeles cu o maramă lungă cu detalii de lucrătură foarte frumoase, pe care s-a insistat lung, pe care o purta se pare bunica. Mama și tata n-au apărut, nu prea știu de ce i-am strigat, nici cel care a strigat nu era sută-n sută eu... o nebuloasă, așa cum mi se-ntâmplă de multe ori..

Joi, 14 ianuarie 2021 la 06:31, Gabriela

Amintirile mele încep cu mult înainte de a mă naște. Am auzit aceste întâmplări de atâtea ori povestite de mama ori de surorile ei încât am impresia că eu sunt cea care le-a trăit. Totul a început într-un sat de pe malul Oltețului, se pare că nu foarte departe de Craiova. Nu știu cum și de unde a ajuns domnul director, bunicul meu, acolo. Nu m-am gândit niciodată să întreb, iar acum nu mai am pe cine să întreb. Cum au ajuns bunicul și bunica, de undeva din zona Brăilei, însoțiți de cele trei fete, câte aveau pe atunci, în acel sat? Unde fusese profesor bunicul meu înainte de a veni acolo cu gândul să construiască o școală superioară de arte și meserii (liceu industrial aveam să-i spunem noi), pe care chiar o va înălța, pentru ca apoi, după alungarea lui de către noua rânduire să fie lăsată în paragină, elevii risipindu-se care încotro. În urmă cu câțiva ani, verișoara mea a găsit printre lucrurile mamei ei o fotografie veche în care se vedea o clădire cu un etaj, înconjurată de o prispă și, mai în fund, o alta, nu foarte mare, neterminată încă. Am aflat de la sora cea mică a mamei, singura supraviețuitoare a acelor vremuri, că în prim-plan era internatul pentru elevi și locuința Directorului, iar în fundal, clădirea școlii (o parte din clase funcționau încă în casa veche). Așadar acolo și-a petrecut mama vacanțele (era la școală, la internat undeva la Vâlcea) și acolo aveau să se nască unicul frate și încă două surori.

(Trebuie să închei, mi se termină bateria!)

Miercuri, 16 ianuarie 2021, Gabriela:

Amintirea aceluia sat din Oltenia avea să mă însoțească toată viața. Era Paradisul Pierdut al surorilor mai mici ale mamei mele, cărora li se alătura uneori și mama. Nu am fost niciodată acolo, în acel sat, în al cărui cimitir este înmormântată sora mea, cea al cărei loc aveam să-l iau printr-o involuntară uzurpare. Am cunoscut câțiva din cei care copilăriseră acolo și învățaseră la școala „domnului director“. Dintre aceștia, David și Ana au loc special în inima mea. David fusese unul din cei mai serioși elevi ai bunicului, iar Ana (Ana de pe luncă, așa îi spuneau mătușile mele) era fata bucătăresei de la internat. Nu știu când și de ce veniseră în București. Îmi amintesc doar că ne duceam din când în când la ei, în Bucureștii Noi. Locuiau într-o curte mare și lungă, cu două corpuri de case. În casa din față, mai mare și mai frumoasă, locuia dna Valerica, o văduvă de război care avea să-și piardă în împrejurări despre care părinții mei vorbeau în șoaptă unicul băiat, student la Politehnică, în primii ani ai puterii proletare.

Dar să revin la vizitele noastre în Bucureștii Noi. Mă bucuram întotdeauna să mergem acolo. „Tata Vid“ și tanti Ana nu aveau copii (peste ani aveau să înfieze imediat după naștere o nepoată) și mă iubeau foarte mult. Când venea „fata“, toată curtea mirosea a sărbătoare de la bunătățile pregătite de tanti Ana, iar tata Vid avea mereu o jucărie cioplită de el pentru *a mică*. Eu însă, ca și mama bănuiesc, așteptam cu nerăbdare tava mare abia scoasă

din cuptor, în care aburea aurie, înmiresmată, turta de mălai, delicatesa oltenească. Din când în când făcea și mama, m-am încumetat și eu de câteva ori, am mâncat și prin alte părți ale țării diverse variante ale turtei, dar cea coaptă de tanti Ana... Să fie ăsta gustul unui copil născut și crescut în București? Gustul turtei de mălai coaptă de o țărancă dintr-un sat oltenesc uitat de Dumnezeu și părăsit de oameni?

Duminică, 17 ianuarie 2021, la 08:25, Gabriela:

Încerc să reiau, dar nu știu dacă pot. Întreruperea a fost atât de brutală și neașteptată încât am simțit-o ca pe o profundă durere fizică. De nesuportat. Totuși încerc.

Așadar, tata Vid și tanti Ana. Două chipuri zâmbitoare, blânde, puține din figurile luminoase, mereu pline de iubire și înțelegere, din afara cercului familiei de care îmi amintesc. Au fost lângă mine încă de la începuturi. Părinții mei mi-au povestit că atunci când a venit vremea să mă înțarce, mama nu a suportat să mă vadă plângând și tanti Ana s-a oferit să mă ia la ea. Zis și făcut. Așa am ajuns eu să stau în casa modestă din Bucureștii Noi timp de o săptămână. Cum gazdele mele nu aveau copii, m-au îndrăgit enorm și o rugau pe mama să mă mai ducă din când în când la ei. Atunci m-am deprins să-i spun lui David, tata Vid. Peste ani, tata avea să-mi povestească o întâmplare hazlie: după o ședere mai îndelungată la ei și o absență totală a tatălui meu, nevoit să se pună la adăpost într-un spital cu ajutorul unui prieten doctor (dar asta-i altă poveste, destul de neclară pentru mine), a venit și ziua când ai mei au putut să vină să mă ia acasă. Când i-am văzut în curte, m-am repezit la tata strigând de bucurie: Tataaaa! Apoi l-am zărit pe David și după o clipă de derută am exclamat triumfătoare: „Doi tata!”

Aceasta întâmplare se va regăsi peste decenii într-o altă întâlnire dintre tatăl meu și cel căruia îi voi spune simplu „tata“.